

The End of Elul

אני עייף מקיץ. העשן ליד מנזר השתקניות
הוא כל שיש לי לומר. השנה יאחר
החורף לבוא, כשנהיה מוכנים לו ולא נהיה.

אני עייף ומקלל את שלש הדתות המפרסמות
שלא יתנו לי לישון בלילה, בפעמונים
וביללות, בשופרות ובסליחות מטרידות.

אלהים, סגר את ביתיך, תן מנוחה לעולם,
למה לא עזבתני? השנה מהססת השנה.
הקיץ נמשך. אלמלא הדמעות
שעצרתני בכל השנים האלה, הייתי מתייבש עם קוצים.

קרבות גדולים נמשכים בתוכי בשקט נורא,
רק אנחות כשל אלפי מתאבקים ערמים
ומזיעים, לא ברזל לא אבן, רק בשר נלחם כנחשים.
אחר כך ינשרו זה מזה לתאנה,
ומתוך אפיסת-כח יהיו עננים,
יהיה גשם, כשנהיה מוכנים ולא נהיה.

I'm tired of summer. The smoke from the monastery of the silent nuns
is all I have to say. This year winter
will be late in coming, when we're ready—and also not.

I'm tired and I curse the three famous faiths
that won't let me sleep at night, their bells
and cries, rams horns and pleas disturb me.

God, shut your houses, give the world some rest,
why haven't you left me? The year is hesitant this year.
The summer persists. If not for the tears
that I have stored all these years, I would have dried up along with the thorns.

Great battles persist within me in awful silence,
only the sighs like thousands of wrestlers, naked
and sweating, no iron no stone, only flesh fighting like serpents.
Afterwards, falling from each other in passion,
from exhaustion come clouds,
and rain, when we're ready—and also not.

Yehuda Amichai
Translated by Rabbi Steven Sager

Promoting the vital dialogue between classical Jewish texts & lived experience

www.sichaconversation.org

שיחה *Sicha*
continuing the conversation